

comunitat cristiana

comunitat és la mateixa i segueix el seu camí. Els sacerdots passen i es renoven, els cristians també. Tots certament hi deixen la seva empremta, però cada comunitat té unes lleis internes molt més decisives per al seu futur que les intervencions personals. Per a descobrir-les convé moltíssim conèixer la història religiosa de la parròquia i el teixit humà sobre el que s'edifica. No pel gust de fer erudició històrica o sociològica, sinó per a poder bastir amb alguna garantia el futur cristià de la comunitat.

Trets Biogràfics

La biografia de la parròquia com a comunitat cristiana és força original. És veritat que neix, creix, i té pujades i baixes, però tot això ho fa alhora. Neix contínuament en el baptisme, però també neix quan el baptisme és renovat comunitàriament en la nit Pasqual, i sempre que un individu el vulgui reviu pel seu compte. Creix i minva alhora, segons que les onades de gràcia que rep contínuament quedin més o menys neutralitzades per les onades de pecat. Creix en l'adquisició de nous membres vivents, però també pot ser que vagi creixent en èpoques en que el nombre de membres es fa molt petit, si és que aquests augmenten en gràcia.

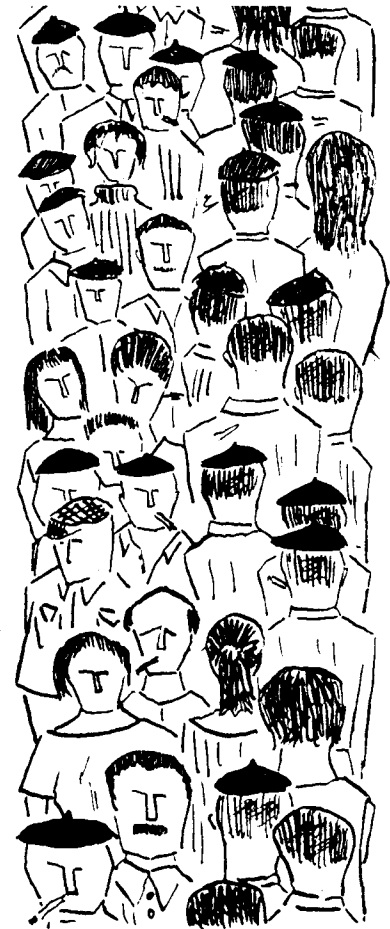
La vida de la comunitat cristiana està subjecta a un joc de forces tant complexes que es fa difícil a cada moment esbrinar on som. Pensem en les conseqüències d'un fet tant important però tant inaprensible com és, per exemple, la Confirmació de sis-cets infants. Però pensem també en les derivacions espirituals d'un eventual cas d'escàndol. La gràcia no es

pot mesurar; no hi ha sistema estadístic ni cervell electrònic que puguin comptabilitzar-la. Per això, deixant el judici a Déu, convé treballar sense treva tant bé com se sàpiga i amb el cor net d'interessos humans, prescindint dels resultats i sense esperar èxits visibles. Estem en el camp del misteri.

Els únics èxits dels que cal gaudir-se sense por d'errar són aquells fets que tot i visibles, sabem que contenen la gràcia (no sabem en quin grau ni amb quin profit, però la contenen). Aquests fets són set, els set Sacraments. Alegrem-nos, doncs dels baptismes, de les comunions, dels casaments de la comunitat. Sentim-los com una joia pròpia, i encara que no coneguessim personalment els beneficiats, preguem per ells i donem-ne gràcies.

Sentit comunitari

Per acabar aquesta mena de divagacions que podrien ser molt més llargues (i també més curtes) n'hi haurà prou amb afegir un aclariment sobre aquesta insistència en el sentit comunitari de la vida cristiana que sembla una característica de l'espiritualitat del nostre temps. D'on ve aquesta orientació? És que realment el temps s'ho porta. La vida humana camina cada vegada més cap a formes de germanor, veritablement comunitàries. És allò que dèiem de que el context humà determina, providencialment, la vida de l'Església. Per als cristians això no és una novetat, sinó un retorn als orígens. Els primitius cristians tenien un concepte espiritual i comunitari de les seves «esglésies locals».

El cristià no pot ser individualista

Quan l'onada d'individualisme va irrompre en la vida cristiana, el concepte «comunitat» o «parròquia» va quedar reduït a una determinació purament territorial, només jurídica. Quatre segles de pietat predominantment individual ens curaran per sempre del perill d'un gregarisme massista, no pas desconegut en la història de l'església.

Però ara és l'hora del retorn. Tantdebo el nostre temps sàpiga enriquir l'Església amb la síntesi definitiva de la dualitat comunitat-individu.

J. Camps, prev.

BOLSOS Y CARTERAS

CASTELLS

Llibertat en la comunitat

La llibertat verdadera, sobretot en els nostres dies, la llibertat autèntica de la persona humana, no podrà viure ni expandir-se més que respirant l'aire i vivint la vida d'una comunitat autènticament cristiana. Només allí li és possible de prendre prou força, prou dinamisme, per a no pas ésser aviat ofegada per l'asfíxia de les col·lectivitzacions i dels enregimentaments.

G. Michonneau

(No hi ha vida cristiana sense comunitat)